

## [Svend Nielsen.]

ganske unødvendigt. Ogsaa jeg tror, at Lægestanden her i Danmark i sin Helhed staar paa et højt Standpunkt, men den foreslaaede Bestemmelse tænkes ogsaa kun anvendt overfor uheldige Elementer, som ikke er sig deres Ansvar bevidst, og den højtærede Minister vil dog vel ikke benægte, at vi har haft Eksempler, som viser, at der findes saadanne uheldige Elementer.

Naar den højtærede Indenrigsminister endelig argumenterede mod Ændringsforslaget med den Begrundelse, at det skadede Patienten, og at det var farligt, er dette fuldkommen ved Siden af, thi der staar utrykkeligt:

„Patienten eller, hvis særlige Grunde taler derfor, Patientens paarørende eller Embedslægen“.

Hvis Patientens Tilstand er saaledes, at han ikke kan taale at faa en saadan Underretning — og det kan Lægen bedømme —, har Lægen Pligt, ikke til at sige det til Patienten eller dennes paarørende, men til Embedslægen, saa der findes ikke nogen Vanskelighed i den Henseende.

Den højtærede Indenrigsminister talte om Overlægernes store Indtægter, og jeg forstod, at ogsaa den højtærede Minister fandt, de var lovlig store, men Ansvarret derfor mente Ministeren burde lægges paa de kommunale Raad, idet disse fastsætter Taksterne. Ja, men Ulykken er jo, højtærede Indenrigsminister, at saa længe man lader Den almindelige danske Lægeforening gennem dens Blokaderet overfor Sygehuse have den Magt, den nu har, magter Sygehusbestyrelserne ikke noget, for de er nødt til at tage Lægerne paa de Vilkaar, som Lægeforeningen mener, de skal have dem paa; det kan de ikke komme udenom, det er ganske umuligt for dem i Øjeblikket, og saa nytter det jo ikke noget, at man vil lægge Ansvarret paa de kommunale Raad, thi det er i Virkeligheden hos Lægeforeningerne, det ligger, det er dem, der skruer Taksterne op.

Det er ikke rigtigt heller, naar den højtærede Indenrigsminister siger, at Ændringsforslag Nr. 28 dækker Ændringsforslag Nr. 25. Det gør det aldeles ikke. I Ændringsforslag Nr. 28 staar, at man ikke kan forlange, at Lægen skal være Medlem af visse bestemte Foreninger for at søge Stilling i Sygehuse, men det er jo i og for sig slet ikke der, Vanskeligheden er. Vanskeligheden ligger i, at man fra visse Foreningers Side forlanger Ansættelsesvilkaar og Indtægtsmuligheder, som efter vor Mening i mange Tilfælde er urimelige, og

det kan man ikke komme udenom, medmindre man vil berøve Lægeforeningerne den Magt, de i Øjeblikket har i disse Blokadebestræbelser.

Saa siger den højtærede Indenrigsminister, at jeg ikke har talt om Lægens Monopolstilling overfor Enkeltmand. Det forstaar jeg ikke rigtigt, thi alle Bestræbelser fra Venstres Side i Udvalget har været rettet imod at gøre Lægevirksomheden saa fri, som det paa nogen Maade efter vort Skøn kan forsvares at gøre den, og naar vi saa bl. a. har stillet det Ændringsforslag, som vi har stillet under Nr. 27, som tager Sigte paa at stille Lægen frit overfor Sygekasserne, ja, saa er dermed ogsaa givet, at hvis det blev gennemført, vilde det bevirke billigere Takster for Enkeltmand. Thi Forholdet er jo ogsaa saaledes, at Lægeforeningen fastsætter de Takster, som Lægen skal tage af Enkeltmand, og de tør ikke tage andre Takster, for hvis de bliver meldt til Organisationerne, risikerer de at blive stødt ud, saa mister de Sygekassepraksis og Eksistensmuligheder. Det er jo Forholdet, saa denne Kritik er ogsaa ganske ved Siden af.

I denne Forbindelse henviste den højtærede Indenrigsminister ogsaa til Ændringsforslag Nr. 30, som gaar ud paa, at Sagen skal forelægges for Indenrigsministeren. Ja, det er jo meget godt, at Sagen skal forelægges for Indenrigsministeren, og vi har i og for sig ikke saa meget imod det; men det er jo ikke nok, at man forelægger Sagen for Indenrigsministeren, man skal ogsaa have noget sat ind i Loven om, hvad Indenrigsministeren i saa Tilfælde skal gøre. Det havde vi oprindeligt formet i et Ændringsforslag, der paalagde Indenrigsministeren at vælge mellem visse Fremgangsmaader, efter som Forseelsen var mere eller mindre stor, men det kunde vi ikke faa den højtærede Indenrigsminister til at gaa med til.

Saa siger den højtærede Indenrigsminister endvidere, at Lysbehandling kan være overmaade farlig, Ja, det kan den naturligvis være, der kan ske Skade ved den, men her maa man ogsaa overveje, hvilke Fordele der kan opnaas ved den Behandling, som gives paa disse Lysbadeanstalter, og naar det nu er rigtigt — og det kan den højtærede Indenrigsminister ikke benægte —, at disse Anstalter har virket baade her i Landet og i Udlandet i en lang Aarrække, og de bevisligt — det er der ingen Tvivl om — har udrettet særdeles meget godt, og der har altsaa ikke overfor Udvalget foreligget Oplysninger om, at der er sket nogen særlig Skade — det kan hænde en enkelt